

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 20.702 van 18 december 2008
in de zaak RvV XII**

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 september 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 december 2003 tot terugwijzing van verzoeker, aan verzoeker ter kennis gebracht op 29 augustus 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 14 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. ALBRECHT, die loco advocaat V. VAN AELST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 maart 2003 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 3 jaar gevangenisstraf met uitstel van 5 jaar behalve voor 2 jaar wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Op 20 augustus 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 22 augustus 2003 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 22 december 2003 neemt de minister van Binnenlandse Zaken het besluit tot terugwijzing van verzoeker. Dit is de bestreden beslissing.

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling beweert onderdaan te zijn van Marokko;

Overwegende dat hij niet werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk;

Overwegende dat hij zich tussen 28 februari 2002 en 20 december 2002, als mededader, meermaals schuldig heeft gemaakt aan bezit, verkoop of te koop stellen van verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging;

Van het verhandelen van verdovende middelen, namelijk cocaïne en heroïne, gemakkelijker gemaakt te hebben door het verschaffen daartoe van een lokaal of enig ander middel of tot het gebruik te hebben aangezet, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, feiten waarvoor hij op 24 maart 2003 werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 jaar met uitstel van 5 jaar behalve voor 2 jaar;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het zeer winstgevend karakter van het herhaaldelijk misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT:

Enig artikel – de vreemdeling die beweert te heten E.H.M., geboren te Marokko op (...), wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Minister van Binnenlandse Zaken.”

Op 29 augustus 2008 wordt dit ministerieel besluit aan verzoeker ter kennis gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert als exceptie aan dat verzoeker geen ernstig middel ontwikkelt. Het enig middel wordt hieronder hernomen. Dit laat niet aan duidelijkheid te wensen over: de gegeven uiteenzetting beantwoordt onmiskenbaar aan het begrip ‘middel’ in de zin van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet, m.n. een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden handeling wordt geschonden

De verwerende partij werpt tevens een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Schending van artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, evenals de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen.

De Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke

overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk... "Vage duistere of niet terzake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandariseerde motiveringen is niet afdoende" (VAN HEULE, D., *Vluchtelingen: Een overzicht na de Wet van 6 mei 1993*. Gent, Mys en Breesch, 1993, 78. en VAN HEULE, D., "De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet", T. V.R., 1993/2, 67-71).

En terwijl:

de middelen tegen de overwegingen in hun geheel genomen en artikel 62 van voornoemde Vreemdelingenwet

- en de rechtspraak van de Raad van State (dd. 25 september 1986 nr. 26933)
- en artikel 8 juncto artikel 14 van het Europees verdrag van de Rechten van de Mens;
- en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen

stellen dat de motivering in feite en in rechte afdoende moeten zijn, en dat uit alle motieven zelf moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of een evenredigheid bestaat tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen.

Overeenkomstig voormelde wetsbepalingen dienen administratieve beslissingen met afdoende redenen omkleed te zijn.

De aangehaalde motieven dienen verder correct te zijn, en mogen tegenstrijdigheden bevatten.

Tevens moet de overheid een afweging maken tussen meerdere belangen bij het nemen van beslissingen, en mogen zij dit niet op een onredelijke wijze doen.

In de bestreden beslissing zelf wordt reeds aangegeven dat verzoeker veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar waarvan 1 jaar met uitstel wegens handel en bezit van verdovende middelen.

Verzoeker was ten tijde van deze procedure nog nooit veroordeeld tot een gevangenisstraf van meer dan 12 maanden, en hij kwam aldus nog in aanmerking voor een straf met uitstel.

Deze gunstmaatregel werd hem dan ook toegekend, met als achterliggende reden dat verzoeker zich voor het eerst schuldig maakte aan dergelijke feiten.

De rechtbank was van mening dat betrokkene zich niet meer schuldig zou maken aan feiten van handel en bezit, en verleende daarom de gunst van het uitstel van een gedeelte van zijn straf.

Op deze manier werd een garantie ingebouwd tegen een mogelijk herval van verzoeker. Indien dit zou gebeuren dan zou hij nog een bijkomend jaar van zijn straf moeten uitzitten.

Op deze wijze werd er dus bij de bestraffing reeds voldoende rekening gehouden met het verleden van verzoeker en het risico van herval in zijn hoofd.

Het ministerieel besluit stelt enerzijds dat verzoeker een straf met uitstel heeft gekregen, hetgeen impliceert dat er een verlaagd risico is op herval, en anderzijds stelt de beslissing dat betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde voor een nieuwe schending van de openbare orde.

De motivering van het ministerieel besluit is aldus tegenstrijdig."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat het middel onontvankelijk is in zoverre een schending van "de motiveringsplicht vervat in artikel 8 van de EVRM" wordt aangevoerd. Artikel 8 van het EVRM legt geen motiveringsplicht op. De doelstelling van de formele motiveringsplicht is bereikt nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van het bestreden besluit kent. Verzoekers beschouwingen kunnen niet in verband worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels. Voor het overige wordt genoegzaam gemotiveerd waarom een ernstig risico op nieuwe schendingen van de openbare orde ten aanzien van verzoeker wordt aanvaard.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet 29 juli 1991) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde kan worden gesteld voor artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een

“afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 20 van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat het zeer winstgevend karakter van het herhaaldelijk misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker uitte tevens kritiek op de motieven van de bestreden beslissing en voert in feite de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) toe om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat er een evenredigheid moet zijn tussen de motieven en de door de maatregel veroorzaakte gevolgen, en dat de motivering tegenstrijdig is, nu de rechtbank ervan uitgaat dat verzoeker zich niet meer schuldig zou maken aan dezelfde feiten en daarom uitstel toestond, en de minister ervan uitgaat dat er een ernstig en actueel risico is op een schending van de openbare orde.

Verzoeker heeft een gevangenisstraf gekregen van drie jaar waarvan twee jaar effectief. Verzoeker zet uiteen dat hem uitstel werd toegestaan voor één jaar omdat de rechtbank van oordeel was dat hij zich niet meer schuldig zou maken aan dezelfde feiten. Dit is echter louter een hypothese van verzoeker. In het vonnis van 24 maart 2003 wordt gewezen op de omstandigheid dat verzoeker vroeger geen enkele veroordeling tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden heeft opgelopen. In het bestreden besluit verwijst de minister naar de veroordeling van verzoeker maar tevens naar de omstandigheid dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat het zeer winstgevend karakter en het herhaaldelijk misdadig gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. Hieruit volgt dat de minister niet enkel heeft verwezen naar de veroordeling van verzoeker, maar tevens naar zijn persoonlijk gedrag. De minister van Binnenlandse Zaken past in casu de strafwet niet toe maar wel de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Er is geen sprake van een tegenstrijdigheid in de motieven. Op basis van het geheel aan motieven wordt vastgesteld dat de minister niet op kennelijk onredelijke wijze of op basis van niet correcte feiten tot het bestreden besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Verzoeker maakt de schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als toepassing daarvan, niet aannemelijk.

Verzoeker zet de schending van de artikelen 8 en 14 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te

Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, niet met concrete gegevens uiteen zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Wat betreft de verwijzing naar een arrest van de Raad van State, duidt verzoeker niet aan in welk opzicht hij dit arrest wenst toe te passen. De loutere verwijzing naar rechtspraak zonder enige verdere uitleg en zonder een verband te leggen met het voorliggend besluit, kan niet tot de nietigverklaring van het bestreden besluit leiden.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend en acht door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.